

Подгоненъ отъ турската властъ, погнусенъ отъ предатели, измъченъ въ вериги и затвори, разлженъ отъ роденъ кжтъ, той започна отъ 1855 г. странствувания извънъ отечеството си до своята смъртъ и застана на чело на българската бунтовническа емиграция въ чужбина. Тамъ урежда бойни легиони, чети и първитѣ си политични вестници. Зовътъ на монаха, който даде първия тревоженъ и укоренъ викъ къмъ духовно заспалия народъ, но сжщевременно и за национално опомняне и обособяване — Паисий отъ Атонъ¹ — той горещо продължи да разглася. И съ каква страсть и постоянство! Никой отъ тогавашнитѣ дейци, негови съвременници, не изпитаха за общо-народния идеалъ толкова горчивини и страдания, като Раковски. Отъ всѣкжде той бѣ преследванъ, клеветенъ, а единъ следъ другъ вестниците му спирани и пакъ подновявани. Презъ 60-тѣ години Раковски съ своитѣ писания се стреми да разпали загасващето племенно самочувство у народа. Съ специални трудове въздигна високо миналото на българитѣ,² опитва се да докаже, че тѣ сж най-старитѣ жители въ Европа, че сж ѝ давали закони; че французкиятъ езикъ има български корени; че гръц-